

Sygn. akt VII U 976/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: protokolant sądowy Urszula Kalinowska

po rozpoznaniu w dniu 3 marca 2017 r. w Warszawie

sprawy S. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o prawo do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych

na skutek odwołania S. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 4 maja 2016 r. znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje S. P. prawo do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych na podstawie art. 21 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych.

UZASADNIENIE

W dniu 21 czerwca 2016r. **S. P.** złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 4 maja 2016r., znak: (...), odmawiającej prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach.

Zaskarżonej decyzji ubezpieczony zarzucił naruszenie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 887) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) i wniósł o jej zmianę poprzez przyznanie prawa do rekompensaty.

W uzasadnieniu odwołania S. P. wskazał, że organ rentowy odmówił mu prawa do rekompensaty ze względu na to, że nie został udowodniony 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wobec nieuwzględnienia okresu od 30 czerwca 1972r. do 20 maja 1982r. Wyjaśnił również, że poprzedni wniosek o emeryturę w związku z pracą w warunkach szczególnych został rozpoznany odmownie, co stanowiło przedmiot odwołania do sądu ubezpieczeń społecznych. W trakcie postępowania sąd na podstawie zeznań świadków zaliczył powyższy okres jako okres pracy w szczególnych warunkach, jednakże ze względu na brak w aktach rentowych oświadczenia informującego o przekazaniu środków zgromadzonych w Otwartym Funduszu Emerytalnym na dochody budżetu państwa, wydał wyrok oddalający odwołanie (odwołanie z dnia 21 czerwca 2016r., k. 2 – 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 30 czerwca 2016r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania S. P. na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wyjaśnił, że decyzją z dnia 4 maja 2016r. przyznano ubezpieczonemu emeryturę z urzędu w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego, zgodnie z art. 24 ust. 1b pkt 4 ustawy emerytalnej.

Tego samego dnia została również wydana zaskarżona decyzja odmawiająca prawa do rekompensaty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Powołując się na art. 21 ust. 1 i art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych (Dz. U. z 2015r. poz. 965) organ rentowy wskazał, że rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej; rekompensata przysługuje ubezpieczonemu jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy emerytalnej w wymiarze co najmniej 15 lat. W ocenie organu rentowego ubezpieczony nie spełnia wskazanych warunków, gdyż legitymuje się stażem pracy w szczególnych warunkach w wymiarze jedynie 8 lat, 10 miesięcy i 19 dni. Wobec tego odwołanie powinno podlegać oddaleniu (odpowieź na odwołanie z dnia 30 czerwca 2016 roku, k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

S. P., urodzony (...), w dniu 30 czerwca 1972r. został zatrudniony w (...) Fabryce (...), początkowo na okres próbny, na stanowisku kierowcy ciągnika w gospodarstwie samochodowym. Następnie był zatrudniony na stanowisku kierowcy na czas nieokreślony (świadcetwo pracy z 22 czerwca 1982r., k. 1 a.o., pismo w sprawie przyjęcia z 29 czerwca 1972r., k. 32 a.o.).

W dniu 25 września 1972r. ubezpieczony uzyskał uprawnienia do kierowania pojazdami samochodowymi o masie powyżej 3.5 tony z naczepą (kategoria C i CE).

Od tej pory jego praca w (...) Fabryce (...) polegała na rozwożeniu towarów samochodami ciężarowymi, zgodnie ze zleceniami dyspozytora. Rozwożone przez ubezpieczonego towary to m.in. materiały do składania mebli, takie jak sklejki, kolumny, płyty, skrzynie i deski. Ubezpieczony najczęściej był kierowany w podróż do W. i G., a także do innych miejscowości zgodnie z poleceniami dyspozytora. Kierowcy, w tym odwołujący, byli odpowiedzialni za przewożony towar i uczestniczyli przy jego rozładunku. Powyższą pracę ubezpieczony wykonywał stale przez 8 godzin dziennie, a czasem, ze względu na potrzeby zakładu pracy, w wymiarze przekraczającym 8-godzinny czas pracy. Oprócz pracy kierowcy nie przydzielano mu innych obowiązków (dowód z okazania prawa jazdy – protokół rozprawy z 25 stycznia 2017r., k. 26-27 a.s., dowód z przesłuchania ubezpieczonego, k. 26-27 i 40 a.s., zeznania świadków M. B., k. 38-39 a.s. i S. S., k. 39-40 a.s.).

Praca ubezpieczonego zaczynała się od pobrania zlecenia od dyspozytora i wozu z bazy transportowej. Kierowcy zatrudnieni w (...) Fabryce (...) mieli przydzielone samochody; w przypadku awarii takiego pojazdu, otrzymywali samochody zastępcze, a gdy samochody zastępcze nie były dostępne w bazie transportowej, uczestniczyli w naprawach pojazdu. Ubezpieczonemu przydzielone były w okresie zatrudnienia różne samochody ciężarowe marki S. (...) i S. (...) o masie około 6 ton oraz ciągnik siodłowy marki J. (...), przeznaczony do ciągnięcia naczepy przystosowanej do przewożenia ładunku o masie 19 ton. Ubezpieczony nie jeździł samochodami o masie niższej niż 3.5 tony, gdyż uprawnienia do kierowania tego rodzaju pojazdami uzyskał dopiero w dniu 22 grudnia 1980r. (dowód z okazania prawa jazdy – protokół rozprawy z 25 stycznia 2017r., k. 26-27 a.s., dowód z przesłuchania ubezpieczonego, k. 26-27 i 40 a.s., zeznania świadków M. B., k. 38-39 a.s. i S. S., k. 39-40 a.s.).

W okresie od 26 kwietnia 1973r. do 11 kwietnia 1975r. S. P. odbywał zasadniczą służbę wojskową. Po powrocie ze służby wojskowej, w dniu 5 maja 1975r. zgłosił się do (...) Fabryki (...) i został ponownie zatrudniony w zakładzie pracy, gdzie w dalszym ciągu pracował na stanowisku kierowcy samochodów ciężarowych, tak jak wcześniej (kopia książeczki wojskowej potwierdzona za zgodność z oryginałem – nieoznaczona karta a.r. tom II, pismo w sprawie ponownego zatrudnienia z 5 maja 1975r., k. 31 a.o., umowa o pracę z 6 maja 1975r., k. 29 a.o.).

W trakcie zatrudnienia ubezpieczonego, na przełomie lat 1970-1980 doszło do zmian organizacyjnych (...) Fabryki (...), w wyniku której przedsiębiorstwo zostało przekształcone w (...) Zakłady (...) Zakład (...) w W., a następnie w (...) Zakłady (...) (dalej również jako (...)). Mimo zmian organizacyjnych

i profilu działalności zakładu pracy obowiązki ubezpieczonego nie uległy zmianie, nie licząc rodzaju przewożonych przez niego towarów – zamiast elementów do produkcji mebli ubezpieczony przewoził opakowania i skrzynie z telewizorami oraz ich części (dowód z przesłuchania ubezpieczonego, k. 26-27 i 40 a.s., zeznania świadków M. B., k. 38-39 a.s. i S. S., k. 39-40 a.s.).

Od 1 października 1980r. ubezpieczonemu powierzono dodatkowo samodzielne wykonywanie czynności spedycyjnych w pełnym zakresie, czynności te nie wchodziły w zakres jego normalnych obowiązków. W umowie przewidziano, że ubezpieczony za wykonywanie powierzonych mu czynności będzie otrzymywał dodatek do wynagrodzenia (umowa o pracę dodatkową nr 27/80r., k. 19-20 a.o.)

Na prośbę S. P. (...) rozwiązały z nim umowę o pracę na mocy porozumienia stron z dniem 20 maja 1982r. (podanie o rozwiązanie umowy o pracę, k. 6 a.o., oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę z 14 maja 1982r., k. 5 a.o.).

W kolejnych latach ubezpieczony kontynuował zatrudnienie jako kierowca samochodu ciężarowego w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. (świadcstwo pracy z 30 października 2014r., k. 15 a.r. tom I).

W dniu 6 listopada 2014r. S. P. złożył do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o emeryturę z tytułu pracy w warunkach szczególnych. Do wniosku dołączył kwestionariusz zawierający informacje dotyczące okresów składkowych i nieskładkowych oraz dokumenty potwierdzające okresy zatrudnienia (wniosek o emeryturę z 6 listopada 2014r. wraz z załącznikami, k. 15 a.r. tom I).

Decyzją z dnia 15 grudnia 2014r., znak: (...), organ rentowy odmówił S. P. prawa do wnioskowanego świadczenia emerytalnego, wskazując w uzasadnieniu, że nie udowodnił na dzień 1 stycznia 1999r. 15 lat pracy w szczególnych warunkach oraz nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że ubezpieczony posiada 5 miesięcy i 28 dni okresów nieskładkowych, 27 lat, 3 miesiące i 6 dni okresów składkowych (łącznie 27 lat, 9 miesięcy i 4 dni) oraz 8 lat, 10 miesięcy i 19 dni stażu pracy w warunkach szczególnych (decyzja ZUS z 15 grudnia 2014r. w sprawie emerytury z warunków szczególnych, k. 18 a.r. tom I).

Powyższa decyzja została zaskarżona przez S. P. w drodze odwołania z dnia 13 lutego 2015r., skierowanego do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie. Sprawie nadano sygnaturę VII U 360/15. Wyrokiem z dnia 18 grudnia 2015r. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie S. P. wskazując, że ubezpieczony nie spełnia przesłanek do uzyskania prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych, gdyż nie złożył wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE na dochody budżetu państwa (odwołanie z 13 lutego 2015r., k. 2 a.s., zarządzenie, k. 1 a.s., wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z 18 grudnia 2015r., k. 52 a.s. – akta sprawy VII U 360/15, stanowisko komórki merytorycznej ZUS z 16 grudnia 2015r. – nieoznaczona karta a.r. tom I).

W dniu 23 grudnia 2015r. S. P. ponownie złożył wniosek o emeryturę (wniosek o emeryturę z 23 grudnia 2015r. z załącznikami, k. 1- 6 a.r. tom III). Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., rozpoznając wskazany wniosek, wydał w dniu 4 maja 2016r. decyzję znak: (...), w której odmówił przyznania prawa do rekompensaty wskazując, że ubezpieczony nie udokumentował 15 lat pracy wykonywanej w szczególnych warunkach. Jednocześnie organ rentowy poinformował, że jako okres zatrudnienia w szczególnych warunkach uwzględnił zatrudnienie od 12 września 1983r. do 31 lipca 1992r., tj. 8 lat, 10 miesięcy i 19 dni. Nie uwzględnił natomiast okresu od 30 czerwca 1972r. do 20 maja 1982r., gdyż nie zostało przedłożone świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach. W dniu 4 maja 2016r. organ rentowy wydał również z urzędu – ze względu na pobieranie przez ubezpieczonego renty z tytułu niezdolności do pracy – decyzję przyznającą emeryturę w związku z osiągnięciem wieku emerytalnego (decyzja ZUS z 4 maja 2016r. w sprawie przyznania emerytury z urzędu, k. 4 a.r. tom II, decyzja ZUS z 4 maja 2016r. w sprawie prawa do rekompensaty, k. 7 a.r. tom III).

W dniu 21 czerwca 2016r. S. P. złożył odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 4 maja 2015r. w przedmiocie odmowy prawa do rekompensaty (odwołanie z dnia 21 czerwca 2016r., k. 2 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie zgromadzonych w toku postępowania dowodów obejmujących dowody z dokumentów, zeznania świadków oraz dowód z przesłuchania strony odwołującej.

W skład dokumentów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych wchodziła dokumentacja osobowa ubezpieczonego z okresu jego zatrudnienia w (...) (a wcześniej w (...) Fabryce (...)) oraz dokumenty dołączone do akt organu rentowego, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu, a także stron.

Zeznania świadków M. B. i S. S. Sąd ocenił jako w pełni wiarygodne. Świadkowie znali ubezpieczonego, przez wiele lat pracowali z nim w tym samym zakładzie pracy i na tych samych stanowiskach co on, wobec czego Sąd dał wiarę ich zeznaniom w zakresie specyfiki wykonywanej pracy na stanowisku kierowcy i rodzaju czynności, jakie realizował ubezpieczony. Treść ich zeznań była zbieżna ze sobą, a ich postawa w trakcie przesłuchania nie budziła wątpliwości Sądu. Z podobnych przyczyn Sąd dał wiarę również zeznaniom S. P. odnośnie przebiegu zatrudnienia w (...) oraz rodzaju i charakteru wykonywanej przez niego pracy. Zeznania ubezpieczonego znalazły potwierdzenie w zeznaniach świadków oraz w załączonej do akt osobowych dokumentacji pracowniczej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie S. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 4 maja 2016r., znak: (...), było zasadne i jako takie zasługiwało na uwzględnienie.

Zaistniały między stronami spór dotyczył prawa S. P.

do rekompensaty za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych w myśl przepisów ustawy o emeryturach pomostowych. Zgodnie ze stanowiskiem organu rentowego wyrażonym w uzasadnieniu skarżonej decyzji ubezpieczony nie spełnił przesłanki do uzyskania ww. świadczenia, ponieważ nie udokumentował 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze. Stanowisko to zakwestionował odwołujący, wskazując, że posiada staż pracy w warunkach szczególnych w wymiarze przekraczającym minimalny wymiar wymagany przepisami ustawy o emeryturach pomostowych. Powołał się przy tym na wyrok Sądu Okręgowego Warszawa - Praga wydany w sprawie o sygnaturze VII U 360/15, a dotyczący odwołania od poprzedniej decyzji ZUS odmawiającej przyznania emerytury z warunków szczególnych, w którym to wyroku Sąd, co prawda rzeczono odwołania nie uwzględnił, lecz uzasadniając swoje rozstrzygnięcie, stwierdził, że ubezpieczony posiada 15-letni staż pracy w warunkach szczególnych.

Regulacja dotycząca rekompensaty z tytułu zatrudnienia w warunkach szczególnych, o którą ubiegał się S. P., została wprowadzona do ustawy z dnia 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (tekst jednolity Dz. U. z 2015r., poz. 965). Art. 2 pkt 5 tej ustawy zawiera definicję rekompensaty rozumianej jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Z kolei warunki jej przyznawania oraz sposób jej obliczenia wskazują art. 21 – 23 zamieszczone w Rozdziale III „Rekompensata”. Art. 23 stanowi, że ustalenie rekompensaty następuje na wniosek ubezpieczonego o emeryturę oraz, że przyznawana jest ona w formie dodatku do kapitału początkowego, o którym mowa w przepisach art. 173 i art. 174 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. W art. 21 ust. 1 ustawy wskazano natomiast, że rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Z art. 21 ust. 2 ustawy wynika zaś, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Celem rekompensaty, o której mowa w cytowanych przepisach, podobnie jak i emerytury pomostowej, jest łagodzenie skutków utraty możliwości przejścia na emeryturę przed osiągnięciem wieku emerytalnego przez pracowników zatrudnionych przy pracach w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W przypadku rekompensaty

realizacja tego celu polega jednak nie na stworzeniu możliwości wcześniejszego zakończenia aktywności zawodowej, lecz na odpowiednim zwiększeniu podstawy wymiaru emerytury z FUS, do której osoba uprawniona nabyła prawo po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.

Wskazywane art. 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej, 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat. Z kolei w art. 21 ust. 2 tej ustawy została zawarta przesłanka negatywna, którą stanowi nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Może ona budzić wątpliwości, gdyż literalna wykładnia tego wyrwanego z kontekstu normatywnego przepisu może prowadzić do wniosku, że prawo do rekompensaty przysługuje wyłącznie tym osobom, które nie nabyły prawa do jakiegokolwiek emerytury z FUS. Skoro jednak, zgodnie z art. 23 ustawy o emeryturach pomostowych, rekompensata przyznawana jest w formie dodatku do kapitału początkowego, a zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., za których były opłacane składki na ubezpieczenie społeczne przed dniem 1 stycznia 1999r., to warunek sformułowany w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych należy rozumieć w taki sposób, że rekompensata jest adresowana wyłącznie do ubezpieczonych objętych systemem emerytalnym zdefiniowanej składki, którzy przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego nie nabyli prawa do emerytury z FUS obliczanej według formuły zdefiniowanego świadczenia. Przyjąć tym samym należy, że rekompensata nie przysługuje tym ubezpieczonym, którzy zostali objęci ubezpieczeniem społecznym lub rozpoczęli służbę po 31 grudnia 1998r. Słuszność wskazanej interpretacji potwierdził Sąd Apelacyjny w Gdańsku w wyroku z dnia 17 grudnia 2015r. (III AUa 717/15, Lex nr 1964970).

Jeśli chodzi o wskazane wyżej przesłanki pozytywne nabycia prawa do rekompensaty, to analiza cytowanych przepisów ustawy o emeryturach pomostowych, prowadzi do wniosku, że prawo do rekompensaty mają osoby urodzone po 1948r., które przed 1 stycznia 2009r. wykonywały przez co najmniej 15 lat prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 32 i 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Podobnie jak przy ustalaniu tego okresu na potrzeby przyznania emerytury w niższym wieku emerytalnym, tak przy ustalaniu prawa do rekompensaty będą uwzględnione tylko okresy, w których praca była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Jednocześnie rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym, nawet jeśli tego prawa nie zrealizowała. Per analogiam prawa do rekompensaty nie ma osoba, która nie przeszła na emeryturę pomostową mimo spełnienia warunków.

W rozpatrywanej sprawie, zdaniem Sądu, S. P. legitymuje się okresem 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wskazał, że uwzględnił taki okres jedynie w wymiarze 8 lat, 10 miesięcy i 19 dni. Jeśli chodzi zaś o okres pracy od 30 czerwca 1972 roku do 20 maja 1982 roku, to nie podlegał uwzględnieniu z uwagi na brak świadectwa pracy w warunkach szczególnych. Odnosząc się do wskazanej okoliczności braku świadectwa, na jaką powołał się Zakład, należy podnieść, że wykonywanie pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze powinno być stwierdzone przez pracodawcę w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze lub w świadectwie pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 1997 roku, II UKN 417/97 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 roku, II UKN 598/00). Świadectwo pracy w warunkach szczególnych jest jednak dokumentem prywatnym w rozumieniu art. 245 k.p.c. i nie stanowi dowodu tego co zostało w nim odnotowane. Taki walor mają wyłącznie dokumenty urzędowe, do których w myśl stosowanego a contrario art. 244 § 1 k.p.c. nie zalicza się świadectwa pracy, skoro nie zostało sporządzone przez organy władzy publicznej ani inne organy państwowe (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 grudnia 2013r., III AUa 783/13, Lex nr 1409118). Dodatkowo należy podkreślić, że w razie wszczęcia postępowania sądowego, toczącego się wskutek odwołania ubezpieczonego od odmownej decyzji organu rentowego w sprawie przyznania uprawnień do emerytury w wieku obniżonym (także w sprawie o rekompensatę), dopuszczalne jest przeprowadzanie wszelkich dowodów dla wykazania okoliczności, mających wpływ na prawo do świadczenia. Wynika to z tego, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego.

Z uwagi na okoliczność, że S. P. nie otrzymał od pracodawcy zatrudniającego go w okresie od 30 czerwca 1972 roku do 20 maja 1982 roku, świadectwa pracy w warunkach szczególnych i ten pracodawca obecnie już nie istnieje, a w postępowaniu sądowym można przeprowadzać wszelkie dowody dla wykazania okoliczności spornych, Sąd przesłuchał zawnioskowanych świadków oraz dopuścił dowód z dokumentacji osobowej dotyczącej wskazanego zatrudnienia.

Z przeprowadzonych przez Sąd dowodów jednoznacznie wynika, że S. P. w spornym okresie – poza krótkim okresem pracy na początku - pracował jako kierowca samochodów ciężarowych, a jego podstawowym obowiązkiem było rozwożenie towarów do miejsc wskazywanych przez dyspozytora. Przez cały okres zatrudnienia do wykonywania swoich obowiązków wykorzystywał pojazdy o masie przekraczającej 3.5 tony - marki S. (...), S. (...) oraz J. (...), które były do niego przypisane, co potwierdzają wpisy w aktach osobowych. Przy tym praca ta była wykonywana przez ubezpieczonego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy; ubezpieczony nie jeździł innymi pojazdami, ani nie wykonywał innych czynności, gdyż nie posiadał ku temu stosownych uprawnień. Kwalifikacje do prowadzenia pojazdów o masie poniżej 3.5 tony, jak wynika z prawa jazdy okazanego na rozprawie, uzyskał dopiero w grudniu 1980r., a więc w końcowej fazie spornego zatrudnienia.

Wymieniona praca może zostać zakwalifikowana jako odpowiadająca pozycji 2 Działu VIII (w transporcie i łączności) Wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983r. Pozycja ta wymienia m. in. pracę kierowców samochodów o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3.5 tony, a taką pracę ubezpieczony w spornym okresie zatrudnienia niewątpliwie wykonywał. Jak wskazano, taki rodzaj i charakter pracy ubezpieczonego znajduje potwierdzenie przede wszystkim w zeznaniach świadków, którzy przez wiele lat pracowali jako kierowcy w tym samym zakładzie pracy co odwołujący. Okoliczności te potwierdzają również pośrednio dokumenty osobowe dołączone do akt sprawy, które co prawda nie zawierają wprost wskazań jakiego rodzaju pojazdy ubezpieczony prowadził, ograniczając się jedynie do określenia pełnionego przez niego stanowiska jako „kierowca”, ale zawierają we wnioskach, podaniach i decyzjach o przeszerogowaniu konkretne adnotacje ówczesnych przełożonych, z których wynika, że ubezpieczony był kierowcą m.in. samochodu marki J. (...), który wymieniali również świadkowie.

Z powyższych względów Sąd uznał sporny okres zatrudnienia ubezpieczonego jako okres wykonywania pracy w warunkach szczególnych. Okres ten nie powinien być jednak w ocenie Sądu liczony od początku zatrudnienia odwołującego, gdyż z dokumentacji osobowej wynika, że ubezpieczony wraz z zatrudnieniem w ww. zakładzie pracy w dniu 30 czerwca 1972r. miał pracować jako kierowca ciągnika w gospodarstwie samochodowym, natomiast uprawnienia do kierowania pojazdami samochodowymi o masie powyżej 3.5 tony z naczepą (kategoria C i CE) uzyskał dopiero w dniu 25 września 1972r. W związku z tym niewątpliwie mógł pracować jako kierowca samochodów o masie powyżej 3.5 tony dopiero od dnia uzyskania uprawnień do ich prowadzenia, toteż od tej daty należy liczyć okres jego pracy w warunkach szczególnych wykonywanej w ramach zatrudnienia w (...). Zatrudnienie to trwało do 20 maja 1982r., a zatem okres tego zatrudnienia był na tyle długi, by przyjąć, że S. P. legitymuje się okresem pracy w warunkach szczególnych z tytułu zatrudnienia w powyższym zakładzie pracy w wymiarze 9 lat, 7 miesięcy i 25 dni. Doliczenie tego okresu do okresu pracy w warunkach szczególnych uwzględnionych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w wymiarze 8 lat, 10 miesięcy i 19 dni daje sumę tych okresów wynoszącą 18 lat, 5 miesięcy i 14 dni, a więc więcej niż minimalny próg, o którym mowa w art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych.

W tych okolicznościach należało stwierdzić, że ubezpieczony spełnia przesłanki do uzyskania dochodzonego od organu rentowego prawa do rekompensaty.

Co prawda zgodnie z decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 maja 2015r., wydaną równoległe w tej samej dacie ze skarżoną decyzją, przyznano mu z urzędu emeryturę z tytułu osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, jednakże okoliczność ta nie może w ocenie Sądu świadczyć o zaistnieniu negatywnej przesłanki uzyskania prawa do rekompensaty o której mowa w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych.

W konsekwencji powyższego Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie S. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 4 maja 2016r., znak: (...), jako zasadne, co skutkowało jej zmianą

na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

(...)